

Küçük Koalanın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Koalanın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Bir okalıptüs ormanının kalbinde, alacakaranlık gökyüzünü yumuşak pembe ve mora boyamıştı. Küçük koala Kip yavaşça uyandı, kocaman kara gözlerini kırıştırdı. Tüylü gri kollarını gerip minicik bir esneme ile esnedi. Yeşil yaprak çantasında sonrası için birkaç lezzetli okalıptüs yaprağı vardı. Orman sessiz ve sakindi, tam da Kip'in sevdiği gibi.

Kip bir yaprağı kemirirken, minik bir yaratık ağaçların tepesinden aşağı süzüldü. Bu, kocaman parlak kara gözleri ve sırtında koyu bir şeridi olan şeker planörü Pip'ti. Bir asmayla bağlanmış küçük bir meşe palamudu şapkası takıyordu. 'Merhaba!' diye cıvıladı. 'Ben günüme yeni başlıyorum!' Kip uykulu bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Ben de yeni uyanıyorum,' dedi. 'Keşfetmek ister misin?' diye sordu Pip.

Kip başını salladı ve birlikte yola koyuldular. Alacakaranlıkta orman büyüyle doluydu. Parlayan yapraklar minik fenerler gibi ışıldıyor, havada yumuşak ışıltılar süzülüyordu. Pip daldan dala süzülüyor, gümüşü gri tüyleri ışığı yakalıyordu. Kip yavaşça tırmandı, kocaman kara burnu okaliptüsün tatlı kokusuyla seğirdi. 'Beni bekle!' diye seslendi, ama gülümsüyordu.

Pip ileriye fırladı, sonra geri döndü. 'Ne kadar yavaştın!' diye nazıkçe takıldı. Kip kıkırdadı. 'Acelem yok, tadını çıkarıyorum,' dedi. 'Görülecek çok şey var.' Parlak mavi parlayan bir yaprak kümesini işaret etti. 'Vay canına!' diye soludu Pip. 'Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.' Yanına kondu, minik pembe patileri dalla kavradı. 'Belki de yavaş olmak bazen güzeldir.'

Yumuşak okalıptüs yapraklarından oluşan bir alan bulup bir atıştırmalık paylaştılar. Kip çantasından birkaç yaprak çıkardı, Pip de bir çiçekten tatlı nektar getirdi. 'Bu yapraklar çok lezzetli,' dedi Pip, kemirerek. 'Ben genelde nektar yerim, ama bu bir ziyafet.' Kip gülümsedi. 'Sevmene sevindim.' Birlikte oturdular, etraflarında minik ateş böcekleri gibi dans eden ışıltıları izlediler.

Atıştırmalıktan sonra Pip saklambaç oynamayı önerdi. 'Önce ben saklanacağım!' dedi ve Kip saymaya başlamadan süzülüp gitti. Kip yavaşça ona kadar saydı, sonra aramaya başladı. Kalın bir gövdenin arkasına, yapraklı bir dalın altına, hatta oyuk bir kütüğün içine baktı. Ama Pip hiçbir yerde yoktu. 'Neredesin?' diye seslendi.

Aniden yukarıdan minik bir kıkırdama geldi. Kip başını kaldırdı ve Pip'in yüksek bir daldan baş aşağı sarktığını gördü, meşe palamudu şapkası hafifçe yana kaymıştı. 'Seni buldum!' diye güldü Kip. 'Saklanmakta çok iyisin.' Pip aşağı süzülür. 'Şimdi saklanma sırası sende,' dedi. Kip büyük bir eğrelti otunun arkasında rahat bir yer buldu. Pip aradı da aradı, ağaçların arasında hızla süzülerek.

Ama Kip o kadar iyi saklanmıştı ki Pip onu bulamadı. 'Kip, neredesin?' diye seslendi, sesi biraz endişeliydi. Kip eğrelti otunun arkasından çıktı. 'Buradayım!' dedi. Pip rahatlamayla içini çekti. 'Saklanmakta harikasın,' dedi. 'Ama seni bulduğuma sevindim.' İkisi de güldü ve başka bir oyun oynamaya karar verdiler.

Pip, Kip'e kısa mesafelerde nasıl süzüleceğini öğretti. 'Sadece kollarını aç ve atla!' dedi. Kip denedi, ama fazla yuvarlak ve tombuldu. Yumuşak bir yaprak yığınının üstüne pat diye düştü. 'Ben süzülme için yaratılmamışım,' diye kıkırdadı. Pip yanına kondu. 'Sorun değil,' dedi. 'Tırmanmakta ve rahat köşeler bulmakta harikası.' Kip mutlu hissetti.

Gece ilerledikçe ormanın daha derinlerine indiler. Parlayan yaprakların doğal bir kemer oluşturduğu bir açıklık buldular. 'Gizli bir kapı gibi,' diye fısıldadı Kip. Pip'in kocaman gözleri büyüdü. 'Hadi içinden geçelim!' dedi. Kemerin altından geçtiler ve ışıldayan yaprakları ayna gibi yansıtan küçük bir gölet keşfettiler. 'Çok güzel,' diye soludu Kip.

Aniden Pip etraflarındaki ısıltıların solduğunu fark etti. 'Büyü sönüyor,' dedi. 'Parlamaya devam etmesi için ormanın kalbini bulmalıyız.' Kip etrafına baktı. 'Bir yer biliyorum,' dedi. 'Beni takip et.' Pip'i gümüş kabuklu dev bir okalıptüs ağacına götürdü. 'Bu ormandaki en yaşlı ağaç,' dedi. 'Ormanın kalbi bu.'

Kip patisini ağaca koydu ve gözlerini kapadı. 'Özel bir şey paylaşmalıyız,' dedi. 'Ne mesela?' diye sordu Pip. 'Dostluk gibi,' dedi Kip. 'Her birimiz kendimizden biraz verimiz.' Pip başını salladı. Meşe palamudu şapkasını çıkardı ve ağacın dibine koydu. Kip çantasından bir okaliptüs yaprağı ekledi. Ağaç parlak bir şekilde parlamaya başladı.

İşıltılar geri döndü, eskisinden daha parlak. Kip ile Pip'in etrafında minik yıldızlar gibi dans ettiler. 'Başardık!' diye sevindi Pip. 'Dostluğumuz büyüğü yeniden güçlendirdi.' Kip uykulu gülümsemesiyle gülümsedi. 'Sen olmasan bunu yapamazdım,' dedi. 'Ben de sen olmasan yapamazdım,' diye yanıtladı Pip. Sarıldılar ve orman sevinçle ışıldadı.

Gökyüzü aydınlanmaya başlarken Pip esnedi. 'Ben genelde gündüz uyurum,' dedi. 'Ama bu gecenin bitmesini istemiyorum.' Kip başını salladı. 'Sen uyandığında burada olacağım,' dedi. 'Yarın bunu tekrar yapabiliriz.' Pip'in gözleri parladı. 'Söz mü?' diye sordu. 'Söz,' dedi Kip. Burunlarına dokundular ve Pip rahat yuvasına süzüldü.

Kip yavaşça en sevdiği dala tırmandı, kalbi mutlulukla doluydu. Çok farklı olsalar da yeni bir arkadaş edinmişti. Arkadaşların farklı rutinleri olsa bile dostluğun büyüyebileceğini öğrenmişti. Uyumak için yerleşirken gülümsedi, Pip'in yakında olduğunu biliyordu. Orman yumuşakça ısıldadı ve Kip bir sonraki maceralarını hayal ederek uykuya daldı.

Ve böylece, her akşam alacakaranlıkta Kip uyanır ve Pip'i bekler. Birlikte büyülü ormanı keşfederler, yaprak paylaşır ve oyunlar oynarlar. Kip yavaş hareket eder, Pip hızlı süzülür, ama her zaman birbirlerine yardım etmenin yollarını bulurlar. Onların dostluğu, büyünün ve dostluğun sonsuza dek birlikte büyüdüğü okalıptüs ormanının kalbinde saklı özel bir sırdır.